

Rdeča hiša (Bordel), 2021, olje, les, 8,3 x 25,2 cm

Rdeča hiša, 2020, olje, smola, platno, 25 x 30 cm

Lolita House II, 2021–2022, olje, les, 25,3 x 30,3 cm

Double Play (Dvojna igra), 2019–2020–2021, olje, vosek, smola, platno, 200 x 150 cm

Vrtovi gospe R, 2019, olje, smola, vosek, platno, 200 x 150 cm

20. 4. 2022
2. 9. 2022

GALERIJA

Trojanski konj, 2021, olje, les, 16,5 x 27,2 cm

MATEJ ČEPIN THE NEXT DAY: WICKED WITCH OF THE WEST

NASLEDNJI DAN:
HUDOBNA ZAHODNA
VEŠČA

MATEJ ČEPIN

The Next Day: Wicked Witch of the West

(Naslednji dan: Hudobna zahodna veščica)

» Vsi dogodki, ki se mi vrtijo pred očmi, mi dajejo občutek, kot da sedim na vrtiljaku, in ob njih doživljam neke vrste ornitico in vrtoglavo. Ob tem, ko varne prihajajo podatki, ki se kot nekakšen (računalniški) virus vseskozi podvajajo in množijo, se razmnožujejo in fantazmagorično občujejo, da zagotovijo zeleno produkcijo, reprodukcijo svojemu gospodarju. Tistemu lažnivemu, temačnemu gospodarju, ki hoče na vsak način prodrati v svet, moj svet, in mi ga krojiti, vsiljevati svoj prav, ga oblikovati in preoblikovati po svojih vzorcih.

Ta gospodar, ki hoče, da navidezni koncert čutim, doživljam in sprejemam, kot ga dirigirajo njegovi slavni dirigenti, mi ne želi dopustiti lastnega doumetja, doživljanja. Želi, da razmišljam, kot hoče le on, in mi ne dopušča lastnega razmišljanja. Vendar se gospodar ne zaveda, da ima svet zanko, svoj nadzor, ki vsiljivca omeji na prazno sobo, na sobo navideznih sladkarji, slastnih slaščic, sobo, ki jo nadzoruje mogočna kraljica uma. Kraljica, ki ga zvabi v mogočne globine in še globlja, brezkončna brezna, ki imajo svoj odmev. Grozoviti odmev, odmev gospodarja in njegovih služabnikov.

Gre za strašljivo, temačno, travmatično in skrivnostno potovanje, Beckett, Kafka, Cankar, Proust, Joyce, Orwell (vseskozi si Eric nervozno zapisuje vse v beležko in mi govori o štirih, ki se z mogočnega dvorca na gori spuščajo v dolino, v mesto, veliko mesto, ki ima mogočno podzemno železnico). Prav vsi, tudi vse štiri sestre Brontë se gnetajo nasproti mene, sedeč in stiskajoč se na čudovitem oblaženem usrijnem sedežu rdeče barve, medtem ko s starim vlakom potujem skozi pokrajine cerebruma in cerebelluma mimo prečudovitih vrtov. Günter Grass me vljučno vpraša – če sme prisesti? – in mi ponudi šilček žganja, medtem ko prisede k meni. Prečudovita, a skrajno nevarna, prav mejna, so ta potovanja skozi noči, jutra in mogočne sončne vzhode ter zahode. Potovanja umetnika, popotnika in čuvarja prepovedanih sanj v eni osebi ter Črne kraljice, skrivnostne kreatorke njegove poti. Ta prečudovita, a temačna ljubezenska romanca je kemija, je obsodba – deluje kot obsodba. Večni temačni romantik in kraljica sta obsojena drug na drugega, na večnost, večna izpraševanja, večne upanke, večna iskanja in srečanja, večna sprejetja, poljube in objeme ter večne zavrnitve pri mogočnih vratih v vrt. Mogočen je ta vrt, ki na dveh straneh in poteh včasih ostane zaprt vrt (Hortus conclusus). Mogočni vrt, na dveh straneh – na dveh poteh, katerih konca še ni nihče našel. Ena pot vodi naprej, druga pot vodi nazaj, vsaka vodi v neskončnost – v večnost. Vrata stražita mogočna čuvarja – mojstra zvijače uma. Resnica je izkrivljena, zvitá, zavita, previta. Čas je krog. Vse, kar je ravno, je lažnivo, le čas je krog.

Vseskozi me romantični kraj X opozarja na previdnost, ko potujem in ko se vračam, kaj pustim in kaj odnesem, ko se vračam. Ko se vračam, nisem vedno prepričan, če sem se vrnil tja, od koder sem potoval. Ne vedno. Občutim, da je veter drugačen, zato nisem prepričan.

Te nore vizije prihajajo iz materiala vsakdana. Ruševine krojijo civilizacijo in samoten krč mogočne agonije se skozi Kirkin srhljivi krk izlije v odmev mogočne noči.

»

Neznani popotnik

Petra Bizilj Silva

Preplet svetov in trk elementov Mateja Čepina

Slikar Matej Čepin je v Generali galeriji prvič sodeloval že leta 2019 na skupinski razstavi Divjih in srcu. Takrat se je predstavil s tremi deli, na tokratni samostojni razstavi pa predstavlja več kot dvajset del, ki prikazujejo umetnikovo ustvarjanje od leta 2014 do danes.

V enem izmed najnihin pogovorov ste mi dejali, da vas je slikarstvo pritegnilo že odkar pomnite. Kdaj ste začutili, spoznali, da želite slikati in da je to vaša pot?

Slikati sem začel okrog leta 1998. Bolj resno lahko rečem, da od leta 2007, ko sem pridobil atelje. Vseskozi me je zanimal preplet romantičnega sveta, kjer se po navadi nekaj zaplete in zgodi se preplet vojajske detektivke, s fantazijskim svetom grozljivega in pravičnega sveta. Že kot otrok sem požiral pravilice in druge najrazličnejše zgodbe. Nekatere so se mi vtisnile globoko v spomin in se zdaj prepletajo z resničnostjo, torej nekako tako – srečno do konca svojih dni.

Na vaših slikah zaznamo vpliv klasičnega slikarstva, naklonjenost do nizozemskega slikarstva 17. stoletja, predstavljenega na modernističen način, pa tudi vpliv filma in filmskih likov iz filma Čarovnik iz Oza. Vaše slikarstvo je preplet različnih slogov, v svojih delih prikazujete zgodbe današnjega sveta. Zanimajo vas vprašanja o bistvu človeškega bivanja in o njegovem obstoju. Motivika je zelo aktualna, saj prikazujete svet, ki ga poneumfijajo razni resničnostni šovi, elektronski mediji, družbena omrežja, ki potiskajo posameznika in celotno družbo v pasivnost in otopenost. Podobe živijo svoje življenje, so odmaknjene od življenja tukaj in zdaj in izražajo vprašanje o smistlu človeškega življenja. Vzete so iz različnih vsebin in tudi časov, nato pa se znajdejo v vašem svetu. Lahko poveste kaj več o tem? Se čutite modernista oziroma postmodernista s klasičnimi prviniami?

Fotografija Robert Hlaniški

Nostalgiija, 2022, olje, platno, 17,1 × 25,1 cm

Zlobni sestri Grimm, 2019, olje, smola, platno, 240 × 190 cm

Blue Frank, 2020–2021, olje, platno, 15 × 30 cm

Bela hiša, 2021–2022, olje, les, 25,5 × 30,2 cm

Sunset (Sončni zahod), 2021, olje, les, 16,1 × 24,8 cm

Rumena hiša, 2014–15, olje, smola, vosek, platno, 200 × 150 cm

